

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antonii Sucquet E Societate Iesv Via Vitæ Æternæ

Sucquet, Antoine

Antverpiae, 1630

De paupertate

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54856](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54856)

Confidera, quomodo Dominus punierit hîc avaros, & quidem Achan iusserit ob furtum lapidibus obrui, *Josue 7.* Jabelem vineam Naboth concupiscentem, Ananiam *4. Reg. 9.* & Saphiram de precio oblato detrahentes, & Judam *Actor. 5.* proditorem dirâ morte multârît. *Matth. 27.*

O Rex Regum, ut inf. pag. 374. vel *Aspira*, ut sup. pag. 8. *Hæcine firmâ fide credo*, & c. ibid.

Meditatio de Paupertate, cujus affectus omnibus necessarius.

COMPOSITIO LOCI, erit Christum videre cum Discipulis miserè vestitum, famelicum, pauperulum pagos & villas obeuntem, & nos velut peregrinos eum sequentes.

ORATIO. Pete ut possis cognoscere dignitatem paupertatis, & eam in tuo statu complecti.

PUNCTVM I. Considera i. paupertatem esse duplicem, una est quâ homo etsi opulentissimus ita animo comparatus est, ut potiùs, quam Deum offendat, paratus sit: vitam degere pauperem, opes partas omnes relinquere. Hæc verò, ô Lector attende, tibi, & omnibus ad salutem necessaria; cujus defectu multi egeni reipsâ pauperes, sed animo divites valdè, & avari ad malas confugiunt artes, furta, usuras, injustitias, quia paupertatem ferre nequeunt, vel divites ne in eam incidant, easdem sectantur, imò naufragium fidei faciunt potiùs quam bonorum. Alia paupertas, quæ reipsa abdicat omnia, & à Domino suaderur, non verò præcipitur. Nunc ergo expende paupertatem esse rerum omnium externarum saltem in animo abdicationem, quæ hominem totum ordinat exterius & interius circa illas. Primò, in intellectu ponit veram, qualem Deus habet, illarum æstimationem; ostenditque verè esse caducas, viles, noxias. Secundò, in affectu contemptum & fastidium, denique in opere plenam, si Dominus ad perfe-

Quid sit paupertas.

tionem vocaverit, abdicationem. Vide an hæc in te sentias, quanti tu eam facias, an sis etiam hodie paratus omnibus carere, si salus animæ id posceret, aut necessitas flagitaret. O Rex Regum, ut infra pag. 374.

Aug. lib. 2.
de civ. Dei.
cap. 13.

Ambr. in 5.
in Luc.

Matth. 19.

Isai. 48.

Aug. serm.
28. de verbis
Apost.

Paupertas
Deo gratif-
sima.

2. Cor. 5.
Luc. 9.

Phil. 3.

Considera Secundò, quòd sicuti cupiditas est radix malorum, & fundamentum Babylonis, ut August. ita paupertas spiritus ac contemptus divitiarum radix bonorum, & parens quædam generatioq; virtutum, fundamentum cælestis Jerusalem, & prima beatitudo, maximè tamen si reipsa quis eam sequatur. Ratio est, quia removet instrumentum vitiorum divitias, quæ superbiam, gulam & alunt & tuentur; & bene vivendi adfert quandam necessitatem ac facilitatem: cum iudicio Sapientiæ æternæ facilius sit camelum per foramen acus transire, quàm divitem intrare in regnum cælorum. Credis hæc ô pauper & non exultas? ô dives, avaro, & non horrescis? attende præterea paupertatem expiare peccata, juxta illud, Elige te in camino paupertatis; & liberum reddere ab occupatione rerum terrenarum, ut soli Deo vacare quis possit. O felicitas magna Christianorum, quibus datum est, ut paupertatem precium faciant regni cælorum! non tibi displiceat paupertas tua, nihil eâ potest ditius inveniri.

Hæcine vera, ut sup pag. 7.

PUNCTVM II. Considera gratissimos Deo esse spiritu & re pauperes, cum paupertatem sibi JESVS, copulârit, & in se tantopere dilexerit, divitias verò ut quilibet, splendidaque omnia nascens, vivens & moriens sit averfatus: qui cum dives esset, factus est pro nobis egenus, ut non haberet ubi caput reclinaret, matremque elegit & discipulos pauperes. Et sanè nonne credendum tibi videtur eum dignum se statum elegisse? cur ergo tu in tuo gemis, aut eum times? Sic & Sancti, qui cum D. Paulo omnia arbitrabantur ut stercore gaudebant fame, siti, & nihil habere, aded ut B. Franciscus sanctè pauperioribus invideret. Tu ergo vide ne ditioribus

tioribus, uti mundani & molles Dei servi, qui omnes conatus & studia ad opes referunt, ut splendide, carè, curiosè, commodè sint in victu, vestitu, habitatione, unde amicis & divitibus libenter adherescunt; loca & munia refugiunt, in quibus paupertatem possent experiri. Contemne ista, ut vir crepundia, & aeternum animum & cor in aeternis habeto; noli miles Christi aspera horrere, quæ dux amplectitur.

Credo tibi, ut sup. pag. 7.

Considera Secundò, excelsum verè spiritu pauperis animum, quò super omnia hæc terrena eminent, ut ne verbo quidem vix suum quid dicere velit, cum aliena sciat & fluxa, cavetque ne fortè iis ipse adhærescat. Tertiò, quàm sit gloriosum in quovis statu paupertatem ferre posse, cum omnes ferè mortales, quæ sua sunt quarant, ob innatam cupiditatem, & commoditatem rerum ac speciem; unde exclamat Sapiens: Beatus vir qui post aurum non abiit; quis est hic, & laudabimus eum? quanta itaque gloria eum affectum quò omnes abripiuntur, laici, Ecclesiastici, & tepidi Religiosi, superare? Vnde Chrysostr. Anima pauperis fulget ut aurum, splendet ut gemmæ, sicut Angelus ita conversatur, non subjacet dæmonibus, assistit Deo. Quartò, quòd, ut Paulus ait, verè pauperes nihil habentes, omnia sint possidentes; & ut olim Climach. monachus nudus est mundi dominus, viroque forti totus mundus divitiarum est. Credis hoc, & adhuc concupiscis? Quintò, considera quod is qui reliquerit re ipsa omnia, & secutus fuerit Dominum, centuplum in hac vitâ accipiet, & sedebit super sedes duodecim, judicans duodecim tribus Israël, cum Reges stabunt, & Monarchæ trepidabunt. Vide, ô Religiose, an verè dicere possis, Ecce nos reliquimus omnia, neque animus tuus reculis adhæserit, qui magnanimiter antea omnia despexerat.

Ecclesi. 31.

Chrysostr.

Homil. 47.

Matth.

Emolumenta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

ta pauperia-

Aspira, ut sup. p. 8. Hæcine firma, &c. ibid.

A a 3

PVN-

*Divina pro-
videntia er-
ga pauperes.*

*Psal. 33.
Psal. 143.*

PUNCTVM III. Considera providentiam Dei erga pauperes secundum illud Psalmistæ, Divites eguerunt & esurierunt, inquirentes autem Dominum non inveniuntur omni bono. non pauperibus ut nobilibus de suo providet Dominus in tempore, illum habent œconomum, ut beatus populus, cujus Dominus Deus ejus. Secundò, quòd ipsi sciunt certò jubilationes, nihil metuunt, nihil sperant, curis vacui, paucis contenti, in quo etiam Epicurus felicitatem posuit; non nauseabundi, ut divites, sed ex petrâ melle saturantur, & cum tam gaudeant nihil vel parum habendo, quàm omnia possidendo, nucleum sine cortice habent: nam quærentibus Deum hæc omnia adjiciuntur, ut Paulo, Danieli, Eliæ, & infinitis viris bonis, ac omnibus Religiosis, unde hi fiduciâ pleni utramque sortem securi expectant, neque bonâ frustrari, neque adversâ gravari metuunt. O beatos! quovis ire etiam sine viatico parati sunt, de nullâ re solliciti quàm de Dei gloriâ, animarumque lucro, quia Dominus sollicitus est eorum.

Exercitium paupertatis omnibus utile.

*1. Cor. 8.
Eccli. 31.*

*1. Tim. 6.
Bar. 3.*

Matth. 6.

ORex regum, & Domine dominantium, ô Salvator mi, qui cum dives esses, pro me egenus factus es, ut tuâ inopiâ nos divites essemus; concede mihi, ut numquam post aurum abeam, nec sperem in pecuniâ & thesauris, in incerto divitiarum, neque anxie dives fieri queram, cum desideria ista nociva & inutilia mergant homines in interitum & perditionem. Vbi sunt enim qui argentum & thesaurizant & aurum, in quo confidunt homines? exterminati sunt, & ad inferos descenderunt. Idcirco ego, Domine JESU, pro honore & amore paupertatis tuæ, cujus voluisti me per Prophetam tuum recordari, offero divinæ Majestati tuæ quæcumque de manu tuâ accepi: neque retinere volo, aut detrabere quidquam cum Ananiâ de hoc holocausto, nec sollicitus esse animæ meæ, quid manducem; neque corpori meo, quo induar. Pater enim meus es tu, & nosti quia his omnibus indigemus: qua-

ram

ram igitur primum regnum tuum, & scio o bonitas, o veritas, quia ea omnia adjicies mihi. Qui enim posses non adjicere mihi tua, cum digneris quotidie te tradere mihi? & quid ego negare possim tibi ex omnibus quae dedisti mihi, si tu illa ipsa & te mihi tribuis? O Deus, o Deus, & Abyssus bonorum, fac, obsecro, ut tu unicum sis desiderium meum! Absit a me ut apponam cor meum terra frusto, imò replere coner illud terram, quando hodie Rex cali & terra paratus es me replere gratiam & divinitate tuam, & divina consortem facere naturam. Cur adhaerebit in terram venter meus, quando a te, benignissime JESU mi, & corde tuo & voce dulci, & sanguine & morte ad caelestia tua regna vocatus sum? Ecce, video, ut iis fruatur, & te ipso pascat, tu Rex cali & terra, omnia reliquisti amore mei, & non habuisti, o dulcissime Redemptor, cui calum sedes est, & terra scabellum pedum tuorum, ubi caput reclinaret. Reclina igitur o JESU spes mea, obsecro in corde meo paratum enim cor meum, & declina precor ad manendum, quoniam ecce advesperascit dies ista mortalitatis, & suspirat anima mea ad diem illum eternitatis tuae.

Applicatio
ad Com-
munionem.

Isaia 68.
Matth. 8.

Ecce, ecce illa N. abnego, & coram te renuntio omnibus, quae possideo, aut possidere possum potius quam vel in minimo displicentiam tibi. In te enim habeo omnia, & extra te nihil volo. Quomodo ergo deinceps ego aliquid iniuste ad momentum retinebo, unde aeternum crucier? quomodo preciosis utar, quando tu, Rex meus, amore mei vilibus? ubi esset frons mea, si videns te amore mei pauperem & nudum, ego vestiri appetam splendidius quam status exigat meus? congregare argentum, & te inopem non imitari? scio enim quia satiari cupiditas non potest, sed, quo plus adjicitur, plus eam irritari. Pudet me vehementer, cum audio Philosophos suam projecisse, & me sollicitum vivere, filium tuum, cui providus parens sollicitudine, & perpetuo invigilat.

Da mihi, quaeso, gratiam, ut omnem sollicitudinem meam projiciam in te, & animo verè pauper sim. Beatos enim dixisti pauperes, & eorum esse regnum caelorum, divites autem dimittis inanes. Cur ergo nolim esse beatus, & evadere tristissimum illud Va vobis divitibus? Qui enim verè servi tui sunt, sunt sicut egentes, multos autem locupletantes, tanquam nihil habentes, &

Matth. 5.
Luca 1.
Luca 6.
2. Cor. 6.

Num. 18. omnia possidentes. Interea nihil cum Levitis possident nec habent partem in terrâ : sed dixisti eis : Ego pars, & hereditas tua. Idem etiam venis quotidie, & mihi te das & pacisceris reipsâ, ut sim tuus : & cuius ero, si non tuus ? qui creasti me, & sic emisisti, & sic paciscis, & sic tibi conjungis ? & poterit me quicquam separare à te ? quidquid id est, mors est qua me separaret à te vitâ meâ. Et possset id fieri ? Eheu ! potest, scio, si me respicio. At tamen dico, & volo, & cupio unus esse tecum, mihi enim pauperi & misero, & esurienti, & sitienti, tibi, ô omne bonum, ô salus, ô panis vita, & fons aquarum viventium, tibi adherere verè mihi bonum est, & ponere in Domino Deo meo spem meam in aeternum, in aeternum, & ultrâ. Amen.

Desiderium
unionis
cum Deo.
Psalm. 72.

Praxis ad paupertatem amandam.

Quid saeculares praestare debeant.

Quid Religiosi Praxis pro saeculari.

Alia.

Altera.

Nota.

PRIMA. Sive saecularis, sive Religiosus, recenscat & enumerata habeat quaecumque possidet, videatque an quid injuste retineat, aut Superiore infcio, si Religiosus est, aut superfluum, vel nimis curiosum, idque quotannis semel & iterum, omniaque Superioris potestati resignet ac tradat. Triste certè est & commiseratione dignissimum Religiosum, qui orbem spemque omnes suas deseruit, rosario, libello, scalpello adhærescere. eoque turpius illud, quo gloriosus de mundo triumphârat. Idem nonnullis in more positum, ut catalogum rerum suarum habeant, cumque non nisi bonâ consideratione præmissâ adaugent.

Secunda Modestiam in habitu servet, ceteraque suppellectile : quidquid verò splendori suo detrahit, si saecularis est, aut commoditati, id tribuat Christo pauperi, & nuda membra Christi eo tegat quo parietes velarentur.

Tertia. Quemadmodum Thomas Morus fecisse fertur, potest quivis alterius curæ se committere, ut sibi prospiciatur, & datis contentus esse : quod filiis familias, ac filiabus, ac maxime Religiosis convenit, qui gaudere debent, si paupertatem experiri digni sint. neque ferendum certè ut conquerantur, pauperesque se velint, ac sibi nihil deesse, cum divitiis etiam desint plurima.

Quarta. Cum status & dignitas vestem splendidiorem requirunt, potest paupertatis & perfectionis amans interiora vilia amare, ut de S. Carolo Borromæo memoratur, & plurimis aliis etiam saecularibus.

Quinta est, exemplo Christi pauperes non averfari, sed libenter præ divitiis qui suam consolationem habent, eis operam

ferre ad colloquium admittere, per se vel suos solari. Et certè quamvis hoc divitibus omnibus, etiam Principibus, usu venire potest; maximè tamen Religiosos decet. Intolerabile siquidem est, paupertatem profitentes, & ejus in se amorem, ac pauperis Christi sequelam, pauperes fastidire, divitibus adulari. Venit enim Dominus pauper, & pauperes elegit, & missum se pauperibus evangelizare testatus est, & tu, Religiose. Christi imitator, eos minus complecti, aut etiam quandoque spernere audes? immemorem certè te declaras instituti & professionis tue, quodque paupertati alimenta, & beatitudinem tuam debeas.

Pauperes non negligendi minime à Religiosis.

Sexta, Examinare se quo in gradu quisque sit, Sunt autem secundum Bonaventuram; Primò, relinquere temporalia; Secundò, amicos sæculares & temporales; Tertio, seipsum. Vel Primò, pro transitoriis non laborare; Secundò, non appetere; Tertio, respuere, & tantum coactum admittere. Vel Primò, omnibus contentum esse; Secundò, necessaria tantum admittere; Tertio, iis etiam velle carere. Vel Primò, nil sine licentiâ accipere prærogatâ; Secundò, dare; Tertio, nihil superflui habere; Quarto, in iis quæ utenda sunt pauperrima optare; Quintò, gaudere cum necessaria defunt. *Dignatus es, ut sup. pag. 10.*

Gradus paupertatis. De gradu virtutis.

Examen quo defectus Paupertatis Religiosis potissimum explorare potest.

Hi autem sunt Primò, necessariis nolle carere; quòd verè pauperis; Secundò, commoda amare; Tertio, sua non custodire; Quarto, superflua coacervare, & peracem esse, nec dare libenter; Quintò, viliora respuere, & parcitatem odisse; Sextò, preciosa & affabrè facta in iis quibus utitur exquirere; Septimò, uti re aliquâ affectu proprietario, ita ut gravatè pateretur auferri; Octavò, per cuniculos agere ut iis uti possit; Nonò, contra Superioris voluntatem abscondere, observare aliqua, vel habere apud alium quidpiam; Decimò, transferre sine veniâ, dispensare, accipere, aut dare, vel usurpare ex domo percipias.

Examen defectuum circa paupertatem, utile etiam sæculari.

Septima Praxis. Considerare sæpe juvat insatiabile esse cor hominis, & avaritiam nunquam dicere, Sufficit. frustra itaque hominem opibus, honoribus augendis insudare; nunquam enim cupiditati magis satis faciet: cur igitur frustra se fatigabit? cum, si voluerit eam moderari, ex nunc contentus esse possit, quod omnia bona (ut vulgo verè dicitur) superat? O quam vile hoc esset multis, quibus res domi angusta, animi verò ampli! quibus quia cum paupertate non bene convenit, in-

Quomodo paupertas divitibus amplectenda.

quieti alienis invident, sordidè quærent quæ postea prodigatæ alieno se gravant ære creditoribus atque amicis graves; & cum omnia fecerint, inde colligunt vituperium & dolorem, unde famam, quietem & honorem sperarant. Verè enim spes impii tamquam lanugo, & tamquam spuma gracilis, quæ à procellâ dispergitur.

Sap. 5.

IACVLATORIÆ.

Psal. 61.

Eccl. 31.

Matth. 16.

Prov. 30.

1. Tim. 6.

Matth. 19.

2. Cor. 8.

Matth. 8.

Matth. 19.

Luc. 14.

Divitiæ si affluant, nolite cor apponere.
Beatus dives, qui post aurum non abiit; nec speravit in pecunia thesauris.

Quærite primum regnum Dei, & hæc omnia adjicientur vobis.

Mendicitatem & divitias ne dederis mihi, tribue tantum vicini meo necessaria.

Nihil inulimus in hunc mundum, haud dubium quod nec aufero quid possumus.

Si vis perfectus esse, vade, & vende omnia quæ habes, & da pauperibus.

Propter vos egenus factus est JESVS, cum esset dives, ut ejus inopiâ vos divites essetis.

Vulpes foveas habeant, & volucres cali nidos; filius autem hominis non habet ubi caput suum reclinet.

Ecce nos reliquimus omnia, & secuti sumus te. quid ergo erit nobis?

Qui non renunciat omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus.

Exercitium seu consideratio de Bonorum usu, & dispensatione pro divitibus, &c.

Job 1.

Vnde habeantur bona.

Quæ eorum reddenda ratio.

CONSIDERA Primò, unde, cum nudus in hunc mundum veneris, tibi hæc bona accesserint: & cognosce à Deo tibi data; non ut dominus sis, sed ut dispensator: rationem enim redditurus es villicationis & negotiationis, & talentorum usque ad novissimum quadrantem. An paratus es? hodie enim fortè omnium erit tibi reddenda ratio, an justè, an utiliter, an ad Dei gloriam illius bona dispensaveris.

Secundò, an obstrictus ad rationem sic reddendam sub pœnâ non tantùm capitis, sed æternæ damnationis, non debeat esse sollicitus pro bonâ administratione? quæ autem bona est? nōne ea sola, quæ sit secundum